ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 20 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 60

Η ΠΑΝΔΩΡΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΟΥΤΙ

Στὸν παληὸ καιρό, τότε ποὺ ὁ κόσμος ἀκόμη εὑρίσκετο εἰς τὴν τρυφερωτέραν του ἡλικίαν, ἔζη ἕνα μικρὸ παιδάκι, στὸ ὄνομα Ἐπιμηθεύς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε μάννα οὔτε πατέρα. Ὁ Ἐπιμηθεύς, μόνος του σαὐτὸν τὸν κόσμο, ἐστενοχωρεῖτο φοβερὰ καὶ κατηρᾶτο τὴν τύχην του, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐφάνη καθόλου εὐνοϊκή, καὶ διὰ τοῦτο, τοῦ ἀπεστάλη γιὰ συντροφιὰ ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ χώρα, ἕνα κοριτσάκι, ὀρφανὸ καὶ αὐτὸ ἀπὸ μητέρα καὶ πατέρα, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Πανδώρα.

Τί ἔχει μέσα λοιπὸν αὐτὸ τὸ κουτί; ἠρώτησεν ἡ Πανδώρα.

Ὅταν ἡ Πανδώρα πρωτοεισῆλθεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἐπιμηθέως, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ποὺ τῆς ἔκαμε μεγαλυτέραν ἐντύπωσιν; ὑπῆρξεν ἕνα μεγάλο κουτί.

Ἀμέσως ἠρώτησε τὸν Ἐπιμηθέα:

—Τί ἔχεις λοιπὸν κλειδώσει μέσα σαὐτὸ τὸ κουτί;

— Ἀγαπητή μου Πανδώρα, ἀπήντησεν ὁ Ἐπιμηθεύς, αὐτὸ εἶναι μυστήριο. Μοῦ ἄφισαν αὐτὸ τὸ κουτὶ γιὰ νὰ τὸ βάλω σὲ ἀσφαλὲς μέρος, ἀλλὰ οὔτε κἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχει μέσα.

—Ποιὸς σοῦ τὸ ἔδοσε;

—Κι' αὐτὸ εἶναι μυστήριο.

— Εἶναι πολὺ περίεργον. Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὸ σηκώσωμε αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες κουτὶ καὶ νὰ τὸ βάλωμε πουθενὰ ἄλλοῦ.

—Ὤ! μὴν τὸ ἀναφέρεις πειά, ἀγαπημένη μου Πανδώρα, αὐτὸ τὸ κουτί· πᾶμε ἔξω τώρα νὰ παίξωμε μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ὁ Ἐπιμηθεὺς καὶ ἡ Πανδώρα ἔζων, ὡς εἴπομεν, κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Τότε, ὡς ἐννοεῖτε, ὁ κόσμος ἦτο πολὺ διάφορος ἀπὸ τὸν σημερινὸν εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν ἡμεῖς. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν σὰν μικρὰ παιδιά. Δὲν ὑπῆρχε τότε ἀνάγκη γονέων, οἱ ὁποῖοι νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά των, διότι τότε δὲν ὑπῆρχον οἱ κίνδυνοι καὶ τὰ κακὰ ποὺ ἐδημιουργήθησαν σήμερον.

Οἱ ἄνθρωποι τότε δὲν φοροῦσαν ἐνδύματα, ἡ δὲ τροφὴ καὶ τὰ ποτὰ ἦσαν ἄφθονα δι' ὅλους.

Ὥστε καθὼς βλέπετε, ἡ τότε ζωὴ ἦτο πολὺ καλλιτέρα ἀπὸ τὴν σημερινήν.

Ὁ κόσμος ἦτο ἕνα συνεχὲς τραγοῦδι, γεμᾶτος εὐτυχία, ἀμεριμνησία· οἱ ἄνθρωποι ἔπαιζαν σὰν μικρὰ παιδιά, τὰ πτηνὰ ἐγέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ τὰς μελῳδίας των. Καὶ τὸ πλέον περίεργον, τὰ παιδιὰ ποτὲ δὲν φιλονικοῦσαν ἀναμεταξύ των. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ πτερωτὰ τέρατα, αἱ Λύπαι, δὲν εἶχον ἀκόμη κάμει τὴν ἐμφάνισίν των τότε ἐπὶ τῆς γῆς. Μόνον ἡ Πανδώρα ἐδοκίμασε τὴν μεγαλυτέραν στενοχωρίαν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ μυστήριον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τυλιγμένο τὸ κουτί. Καὶ ἡ στενοχωρία αὐτή, ἡ ὁποία ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἐμεγάλωνε, ἐσκίασε διὰ πρώτην φορὰν τὴν εὐτυχίαν ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἐπιμηθέως.

—Μὰ ποιὸς νὰ τὸ ἔφερε αὐτὸ τὸ κουτί; καὶ τί νὰ περιέχῃ ἄραγε; Αὐταὶ ἦσαν αἱ δύο ἀπορίαι, αἱ ὁποῖαι ἐβασάνιζον τὸ μυαλό της καὶ τὰς ὁποίας ἑκάστοτε προέβαλλε πρὸς λύσιν καὶ εἰς τὸν Ἐπιμηθέα.

—Μὰ αἰωνίως γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ μοῦ μιλᾶς, ἀπαντοῦσε τόρα ὁ Ἐπιμηθεύς, τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ στενοχωρῇ ἡ ἐπιμονὴ τῆς Πανδώρας, εἰς τὸ νὰ μαθῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ κουτιοῦ. Πᾶμε ἔξω τώρα νὰ παίξωμε καὶ ἄφησέ το αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἄφησε τὸ κουτὶ πλέον, ἀγαπητὴ Πανδώρα, καὶ ἔλα νὰ παίξωμε εἰς τοὺς ἀγρούς, εἶπεν ὁ Ἐπιμηθεύς.

—Ἀπόστασα νὰ παίζω πλέον καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ ναυαπαυθῶ, ἀπήντησεν ἡ Πανδώρα εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Ἐπιμηθέως. Τὸ ἐλεεινὸ κουτί! Ὅλο σὰν τὸ σκέπτομαι... Σὲ παρακαλῶ πολύ, Ἐπιμηθεῦ, πές μου ἐπὶ τέλους, τί ἔχει μέσα;

—Σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορές! Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω, δὲν ξέρω! ἀπήντησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς μὲ κάποιαν ὀργήν. Πῶς

λοιπὸν θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί ἔχει τὸ κουτὶ αὐτό ;

— Μπορεῖς νὰ τὸ ἀνοίξῃς, εἶπεν ἡ Πανδώρα καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε . . .

—Τί λὲς καϋμένη ; ἔσπευσε νὰ διακόψῃ ὁ Ἐπιμηθεύς. Ἡ σκέψις αὐτή, τοῦ νανοίξῃ ἕνα κουτί, ποὺ τοῦ ἦτο ἐμπιστευμένο, τὸν ἐτρόμαζε τόσο, ποὺ ἡ Πανδώρα ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ἐπιμείνῃ.

—Δὲν μπορεῖς τοὐλάχιστον νὰ μοῦ εἰπῆς, ποιὸς τὸ ἔφερε;

— Ἀκριβῶς, λέγει, στιγμὲς προτοῦ ἔλθῃς σύ, ἦλθε καὶ τὸ ἄφισε στὴν πόρτα κάποιος, ποὺ εἶχε μορφὴν πολὺ γελαστὴν καὶ εὐγενῆ. Φοροῦσε ἕνα μανδύαν παραδόξου σχήματος καὶ τὸ καπέλλο του ἔφερε κάτι πτερά, ποὺ θὰ τὸν νόμιζε κανεὶς γιὰ πτερωτὸν ἄνθρωπον.

—Τί εἶδους ράβδον εἶχε ;

—Ὦ! κρατοῦσε στὰ χέρια του, τὴν πειὸ ἰδιοτροπωτέραν ράβδον ποὺ ἔχεις ἰδῇ ἕως τόρα. Δύο φείδια τὴν περιεκύκλωναν, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσον καλλιτεχνικὰ σκαλισμένα, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ τὰ νομίσω γιὰ ζωντανά.

—Α! Α! τὸν ξέρω !, εἶπεν ἡ Πανδώρα σκεπτική. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει τέτοιαν ράβδον. Εἶναι ὁ Ἑρμῆς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ποὺ μὲ ἔφερεν ἐδῶ. Τόρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω· τὸ κουτὶ τὸ ἔφερε γιὰ μένα καὶ περιέχει χωρὶς ἀμφιβολία, φορέματα καὶ ποδιὲς ὤμορφες, παιγνιδάκια, ἴσως καὶ τίποτε γλυκίσματα γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα.

Ἕνα παιδὶ εὐγενικό, ποὺ δὲν ἔχω ἰδεῖ ὡραιότερο,
μὲ πτερὰ στὰ πέδιλα καὶ στὸ καπέλλο,
ἄφῆκε τὸ κουτὶ αὐτὸ στὴν πόρτα μου
ὀλίγην ὥραν πρὶν ἔλθῃς σύ, ἀγαπητή μου Πανδώρα.

—Ἴσως, εἶπεν καὶ ὁ Ἐπιμηθεύς, ἀμέσως ὅμως προσέθηκεν : ἐφ' ὅσον ὁ Ἑρμῆς δὲν ἔλθῃ νὰ μᾶς τὸ εἰπῇ αὐτό, δὲν ἔχομεν, οὔτε ἐγώ, οὔτε σὺ τὸ δικαίωμα νὰ σηκώσωμεν τὸ καπάκι τοῦ κουτιοῦ.

Διὰ πρώτην φορὰν τόρα, ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπίτι χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Πανδώραν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Εἶχε ἀηδιάσει τόσον πολὺ αὐτὴν τὴν συζήτησιν, ὥστε πολλὲς φορὲς ηὐχήθη ὅπως ὁ Ἑρμῆς, ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κομιστοῦ, νὰ τὸ ἄφινε αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο κουτὶ στὴν πόρτα ὁποιουδήποτε ἄλλου σπιτιοῦ παρὰ στὴν ἰδικήν των, γιατὶ μόνον ἔτσι ἡ Πανδώρα δὲν θὰ τὸ ἔβλεπε.

Ἡ Πανδώρα ὅταν ἔμεινε μόνη ἐστάθη ἀκίνητος καὶ μὲ τὸ βλέμμα της ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ κουτί. Πολλὲς φορὲς τὸ ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἄσχημο», ἐν τούτοις ὅμως ἦταν ἕνα πολὺ ὤμμορφο κουτί, ἀπὸ πολύτιμον καὶ ὡραῖον ξύλο. Τὸ σκέπασμα ἦτο τόσον καλὰ λουστραρισμένο, ποὺ ἡ Πανδώρα ἐσκέπτετο νὰ τὸ μεταχειρισθῇ καὶ γιὰ καθρέπτη.

Ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἦσαν σκαλισμέναι διάφοροι μορφαὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων καλλονῆς ἐξαισίας, τὰ ὁποῖα ἐκυνηγοῦντο ἀνάμεσα ἀπὸ ἄνθη καὶ φυλλώματα δένδρων. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν σκαλισμένα μὲ τέτοιαν λεπτὴν τέχνην, ὥστε τὰ ἄνθη, τὰ φυλλώματα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἀποτελοῦσαν μιὰ γιρλάνδαν ὡραίας εἰκόνος.

Τῆς Πανδώρας, τῆς ἐφάνη ὅτι εἶδε ἀνάμεσα στὰ ἄλλα σκαλισμένα πρόσωπα καὶ μίαν μορφὴν ἀρκετὰ ἄσχημον, ἡ ὁποία κατέστρεφε τὴν ἁρμονίαν τῆς ὅλης παραστάσεως. Ἀλλ' ὅταν ἦλθε καὶ κύτταξε ἀπὸ πλησίον, τότε ἠννόησε ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ τῆς ἐφάνη ἄσχημον, διότι ἔτυχε νὰ τὸ παρατηρήσῃ ἐκ τῶν πλαγίων· πραγματικῶς ὅμως ἦτο ἀριστούργημα γλυπτικῆς.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ κουτὶ δὲν ἦταν κλειδωμένο, ἀλλὰ δεμένο μένα σχοινί, τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἄκρα συνεδέοντο εἰς ὡραιότατον κόμβον. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ κόμβος αὐτὸς ἐφαίνετο σὰν νὰ μὴν εἶχε οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος.

Πολλὲς φορὲς ἡ Πανδώρα ἔσκυψε μὲ προσοχὴν ἐπάνω στὸν κόμπο αὐτόν, τὸν ὁποῖον περιειργάσθη χωρὶς νὰ ἀποφασίσῃ τὰ τὸν λύσῃ.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ πῶς ἔπλεξαν τὸν κόμπον αὐτόν. Μοῦ φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἴσως θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξαναπλέξω, ὅταν τὸν λύσω. Δὲν εἶναι καὶ κανένα κακὸ αὐτὸ ποὺ θὰ κάμω. Δὲν θὰνοίξω τὸ κουτὶ— χωρὶς νὰ συγκατατεθῇ σαὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ τρελλόπαιδο, ὁ Ἐπιμηθεύς, καὶ ἂν ἀκόμα λύσω τὸν κόμπον.

Τὸ κουτὶ αὐτὸ τῆς εἶχε δώσει ἀφορμὴν εἰς τόσας σκέψεις καὶ εἰς τόσας ὑπονοίας, τῆς ἐκαλλιέργησε δὲ τὴν περιέργειαν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν.

Ὑποθέσατε μικροί μου, ὅτι στὸ σπίτι σας ἀφῆκε κάποιος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας ἕνα κουτὶ κλεισμένο, γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχετε λόγους νὰ πιστεύετε ὅτι περιέχει δῶρα πρωτοχρονιάτικα ἢ χρυστουγεννιάτικα. Νομίζετε ὅτι θὰ γίνετε ὀλιγώτερον περίεργοι ἀπὸ τὴν Πανδώραν; Ἐὰν δὲ πεισθῆτε ὅτι κανεὶς δὲν σᾶς βλέπει, δὲν θὰ προσπαθήσετε νὰ σηκώσητε τὸ σκέπασμα καὶ ἔτσι νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειάν σας ;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

Α·Ι·ΣΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὕμνος.

Ζήτω παντοῦ βροντοφωνοῦν ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη,
ὁ Κωνσταντῖνος σὰν περνᾷ στὸ φτερωτό του ἄτι.
Ζήτω φωνάζουν μὲ καρδιὰ καὶ μάτια βουρκωμένα,
ὅσοι ἐζοῦσαν δύστυχοι σὲ μέρη σκλαβωμένα.
Σ' αὐτὸν καὶ δόξα καὶ τιμὴ ποῦ συνωδεύ' ἡ νίκη
μέσα σὲ χῶρες μας παλιὲς (μέσ' τὴ Θεσσαλονίκη.) δίς.
Ζήτω κ' αὐτὸς καὶ ὁ στρατὸς, τὰ Γιαννιτσὰ φωνάζουν
ποῦ ξέρουν πῶς νὰ πολεμοῦν καὶ τὰ δεσμὰ νὰ σπάζουν.
Ζήτω φωνοῦν τὰ Γρεβενὰ μὲ δακρυσμένο μάτι
Ζήτω φωνάζ' ἡ Ἤπειρος (στὸ μέγα στρατηλάτη) δίς.
Γι' αὐτὸν τῆς δόξης τὸν ἀητὸ ὅπου κρυμμένος ἦτο
φωνάζομ' ὅλοι μὲ καρδιὰ (ὁ Κωνσταντῖνος ζήτω).

ΣΚΗΝΗ 19.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀϊσὲ κρατοῦσα δοχεῖον μὲ οὖζο καὶ ποτήριον. Τὴν ἀκολουθεῖ ἡ Χαϊνίτσα φέρουσα δίσκον μὲ ποτήρια οὖζου κενὰ καὶ ποτήρια ὕδατος. Ἡ Ἀϊσὲ ρίπτουσα εἰς τὸ ποτήριόν της οὖζο καὶ προπίνουσα).

Α·Ι·ΣΕ.—Παιδιὰ καλῶς ὡρίσατε πέρα ὡς πέρα ὅλοι
νὰ σᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πᾶτε μέσ' στὴν Πόλι (*πίνει*)

ΤΙΝΕΣ.—Εὐχαριστοῦμε
Πίσω νὰ μὴ γυρίσουμε, αὐτὸ ἂν δὲν τὸ δοῦμε.

(Στρεφομένη ἡ Ἀϊσέ, ρίπτει ποτὸν εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ δίσκου ποτήρια. Ἡ Χαϊνίτσα προσφέρει, ἐκεῖνοι πίνουσι. Κάποιος σφυρίζει ἦσμα χοροῦ, ἄλλος παρατηρεῖ τὰς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνας καὶ ὁ Γεωργούλας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ κάμνει κινήσεις χοροῦ, ἐνῷ τινὲς κάθηνται· ἡ Ἀϊσὲ μετὰ τῆς Χαϊνίτσας ἐξέρχονται).

ΛΟΧΙΑΣ.— Γειά σου Γεωργούλ' ἀθάνατε, ποτὲ δὲν ἀποσταίνεις.

ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ.—Ἀλήθεια κύρ λοχία.
Ἀκόμη δὲν ἀπόστασα, οὔτε καὶ ὕπνο θέλω.
Ἂν θέλ' ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγιὰ μὲ μιὰ ἀκόμη νίκη
θὰ ξαποστάσωμε καλὰ μέσα στὴ Σαλονίκη.
Ὦ ! ὤπ ! (*ἐξακολουθεῖ τὰς κινήσεις τοῦ χοροῦ*).
Βρὲ παιδιά! ρετσίνα βρίσκεται στὰ Γιαννιτσά ;
θὰ πιοῦμε καμμιὰ ψύχα ;

ΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ. — Καϋμένη Ἀθήνα, μὲ τὸν ὤμορφο πατσᾶ.

ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ.— Μὲ ζεστές, ζεστὲς μαρίδες καὶ τάθάνατο κρασί.

ΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ. — Νὰ ἤμασταν Γεωργοῦλα τόρα, ἐκεῖ στὸ χάνι τοῦ Μπιρσῆ.

(Βλέπων ὁ Θανασούλας κάποιον κοιμώμενον εἰς τὸ κάθισμά του καὶ πλησιάζων ἀναφωνεῖ ἰσχυρῶς).

ΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ.—Πῦρ ὁμαδὸν !

(Ὁ κοιμώμενος ἐξαφνιζόμενος ἐγείρεται, ἐνῷ οἱ ἄλλοι γελῶντες ἐγείρονται καὶ πρὸς στιγμὴν ἐπικρατεῖ πανδαιμόνιον γελώτων. Ὁ ἐξαφνισθεὶς γελᾷ καὶ αὐτὸς καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ καταδιώξῃ τὸν Θανασούλαν, ὅστις γελῶν κρύπτεται ὄπισθεν τῶν ἄλλων).

ΛΟΧΙΑΣ.— Ἔ! γιὰ νὰ σᾶς πῶ, τί κάνετε; θὰ ρίξετε τὸ σπῆτι

Ἔ! Θανασούλα, ἂς αὐτὰ καὶ σκούξετο μιὰ ψύχα.

ΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ.—Δὲν φέρνουμε καλλίτερα γυροβολιὰ γιὰ ὄρεξι;

ΛΟΧΙΑΣ.—Ἐμπρός, χορὸ, σηκῶτε.

(Πάντες ἐγείρονται καὶ τάσσονται εἰς χορὸν προηγουμένου τοῦ λοχίου ἐνῷ εἶναι ἕτοιμοι εἰσέρχεται ὁ ἐπιλοχίας.

ΣΚΗΝΗ 21.

ΠΑΝΤΕΣ.—(*Ἀναφωνοῦσι*). Καλῶς τὸν κὺρ Ἐπιλοχία.

ΛΟΧΙΑΣ. — (*Σπεύδων, καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός.*)
Καλῶς τον, καλῶς ὡρισες, πάνω στὴν ὥρα ἦλθες.

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ.—Ἀφῆστε με ὀρὲ παιδιά. Χορέψτε νὰ σᾶς βλέπω.

ΛΟΧΙΑΣ.—Θὰ κάμῃς μιὰ γυροβολιὰ κύστερα γὼ τραβάω,
Θὰ πῆς καὶ τὸ τραγοῦδι σου καὶ γὼ θὰ τἀποσώσω.

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ.—Ἂς εἶναι, ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ φέρω δυὸ τρεῖς βόλτες.
Μὰ τὸ τραγοῦδι ποὺ θὰ πῶ κανεὶς σας δὲν τὸ ξέρει,
Ὅσο βαστάξω, θὲ νὰ πῶ κύστερα πέτε ἄλλο.

ΛΟΧΙΑΣ.—Πέτο καὶ θὰ βοηθήσουμε. Ἐμπρὸς ἀρχίνησέ το.

(Ὁ ἐπιλοχίας ἄρχεται τοῦ χοροῦ ψάλλων ἐπαναλαμβανόντων τῶν λοιπῶν).

Δεκαπέντε χρόνους βράμάν ἀμάν
δεκαπέντε χρόνους ἐδῶ καὶ κεῖ. } δίς

δεκαπέντε χρόνους ἐδῶ καὶ κεῖ
τρέχω τριγυρνάω γιὰ μιὰ ψυχή. } δίς

(Μόλις ἄρχεται ὁ χορός, ἡ Ἀϊσὲ φέρουσα τὴν Ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν εἰσέρχεται καὶ καλεῖ τὴν Φατμέ, τὴν Χαϊνίτσα καὶ τὰ τέκνα της λέγουσα).

ΣΚΗΝΗ 22.

Α·Ι·ΣΕ. — Φατμέ, παιδιά, ἐλᾶτε, χορεύουν οἱ λεβέντες μας. Ἐλᾶτε νὰ τοὺς ἰδῆτε.

(Ἱστάμεναι παράμερα παρατηροῦσαι τοὺς χορεύοντας).

Χρύσω τὴν ἐλέγαν βράμὰν ἀμάν
Χρύσω τὴν ἐλέγαν τὴν δυστυχῆ, } δίς

τὴν ἀρπάξαν Τοῦρκοι μιὰ Κυριακὴ
Πασχαλιᾶς ἡμέρα, τὴν ὀρφανή. } δίς

(Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀκούεται τὸ ὄνομα τῆς Χρύσως, αὐτὴ παρατηρεῖ ἐπισταμένως τὸν ἐπιλοχίαν Γεῶργον ἀλλάσσουσα θέσιν ἑκάστοτε, ἵνα τὸν βλέπῃ κατὰ πρόσωπον. Μόλις ὁ ἐπιλοχίας τελειώνει τὴν λέξιν ὀρφανή, ὁ λοχίας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἀναφωνεῖ).

ΛΟΧΙΑΣ.—Ὦ ! ὤ! νὰ ζήσῃς Γεῶργο.

(Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τοῦ Γεώργου, ἡ Ἀϊσὲ ὁρμᾷ εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ καὶ ἱσταμένη πρὸ τοῦ ἐπιλοχίου, ἐνῷ πάντες ἐξίστανται.

Α·Ι·ΣΕ. — Χρόνια τόρα δεκαπέντε λές, γιὰ μένα πῶς γυρίζεις.
ἀδελφέ μου, ἐγὼ εἶμαι ἡ Χρύσω, Γεῶργο μου δὲν μὲ γνωρίζεις ;

(Ὁ Γεῶργος ἁρπάζων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ παρατηρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς στιγμήν).

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ.— Χρύσω μου! (*ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν*).
Ὦ! Παναγιά μου.

Α·Ι·ΣΕ.—Ἀδελφούλη μου χρυσέ.

(Οἱ ἄλλοι κάμνουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ).

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ (*ὡς μὴ πιστεύων*).—Χρύσω! εἶσαι σύ, νὰ μὴ γελοιέμαι ; εἶσαι σὺ ἡ ἀδελφή μου ;

ΧΡΥΣΩ.—Γεῶργο εἶμ' ἐγὼ ἡ ἀδελφή σου
ἴσως μάλλαξαν, ὁ χρόνος καὶ τὰ βάσανα τὴν ὄψι.
Τὄνομά μου οἱ βρωμότουρκοι τἄλλαξαν πῶς νὰ τὸ κρύψω
ἡ ψυχή μου ὅμως μένει, Γεῶργο μου, πάντοτε ἴδια,
εἶμαι ἡ ἀδελφή σου, Γεῶργο, εἶμαι ἡ Χρύσω ἡ Ἑλληνίδα.

ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ. — (*πρὸς τοὺς ἄλλους*)
Τὄνειρο ποῦ δέκα πέντε χρονιὰ τόρα, ἀδέλφια εἶχα
σήμερ' ἀληθεύει, νά το. Νά, τὴ Χρύσω μας εὑρῆκα.
Νὰ τὴ Χρύσω ποὺ μᾶς πῆραν σκλάβα οἱ Γοῦρκοι ἀπ' τὸ χωριό,
καὶ ζητοῦσα μέρα νύκτα ἀπὸ τότε νὰ τὴν βρῶ.
Δυὸ φορὲς ἀδέλφια εἶμαι σήμερα εὐτυχισμένος·
Μιὰ γιὰ τὴν χαρὰ ποὺ ὅλοι ἔχομε γιὰ τὴν πατρίδα,
κι' ἄλλη ποὺ τὴ σκλαβωμένη ἀδελφή μου Χρύσω, ηὗρα.
Ἔ! παιδιά. Γιὰ τὴ χαρά μου δὲν θὰ κοιμηθοῦμ' ἀπόψε,
γλέντι ὥσπου νὰ φέξῃ· τὸ χορό μας παιδιὰ πίσω
θὰ τὸν σύρῃ, ἐμπρὸς, ἡ Χρύσω.

(Προηγουμένης τῆς Χρύσως ἐπαναλαμβάνουσι τὸν χορὸν ἐνῷ βραδέως κατέρχεται ἡ αὐλαία).

ΤΕΛΟΣ

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Εἶχον ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν προσευχήν μου, ἀλλὰ μὲ τὰς πρώτας λέξεις, αἱ δυνάμεις μὲ ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσα κάτω ὡς μία μάζα. . . . . .

Ἐκοιμήθην ἔτσι εἴκοσι τέσσαρας ὥρας, κατὰ συνέχειαν, ἀγαπητέ μου φίλε. Τὸ πλοῖον τὸ εἶχον ῥυμουλκήσῃ, ἐμένα μὲ ἀπεβίβασαν καὶ μὲ ἔφεραν σὲ μίαν κλίνην τοῦ νοσοκομείου, χωρὶς ἐγὼ νὰ καταλάβω τίποτε. Ὁ ἰατρὸς συνέστησε μόνον νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ καὶ τίποτε ἄλλο.

Καὶ καθὼς ἐννοεῖτε καὶ σεῖς, δύσκολα, πολὺ δύσκολα συνῆλθα. Περίεργον δὲ πρᾶγμα, τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπον, μοῦ ἐπροξένουν φόβον καὶ αὐτὸ διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας. Τὴν νύκτα ἔβλεπα ὄνειρα ὄχι καὶ τόσον φαιδρά, ἀλλ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, κατὰ τὴν πρωΐαν, τὰ διέλυον ὅλα αὐτά. Σιγὰ-σιγὰ συνῆλθα καλὰ καὶ τότε ἠνόησα πόσον μεγάλη χαρὰ εἶναι νὰ ζῇ κανείς.

"Οταν εἰσήλθομεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Μασσαλίας, ἤμην τόσον εὐτυχής, διότι ἔβλεπον τὴν πατρίδα μου, ὥστε μοῦ ἤρχετο νὰ πεταχθῶ 'στὴν ἀγκαλιά σου. Τώρα θὰ εἴπῃς ἴσως, ὅτι ἔχω κακὴ καρδία, ἀφοῦ δὲν μὲ μέλλει διὰ τόσους νεκρούς· ἀλλὰ μήπως πταίω ἐγὼ δι' αὐτό, ἀφοῦ ἔσπασε ἡ καμπάνα ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ κτύπημα ;

Καὶ ὁ πλοίαρχος, ἀφ' οὗ ἠρεύνησε τὰ θυλάκια του, ἔβγαλεν ἕνα δέμα τυλιγμένο μὲ χαρτὶ καὶ κρεμασμένο ἀπὸ μιὰ μαύρη κορδέλλα.

«Κύτταξε, μοῦ εἶπε, αὐτὴ εἶναι ἡ φωτογραφία τῆς γυναικὸς τοῦ ὑποπλοιάρχου. Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἴδω ἀμέσως. Καὶ ὅμως αὐτὸ εἶναι σκληρότατον».

Εἰσήλθομεν εἰς τὰς ἐρήμους ὁδοὺς καὶ πλατείας τῆς πόλεως καὶ ἐφθάσαμεν 'μπροστὰ σ' ἕνα κομψὸ σπιτάκι μὲ κῆπον, καὶ μὲ κληματαριὲς ὁλόγυρα.

«Καϋμένε ὑποπλοίαρχε ! μοῦ εἶπεν ὁ πλοίαρχος, νομίζετε σεῖς ὅτι δὲν εἶναι σκληρὸν ν' ἀποθάνῃ κανένας ὅταν εἰξεύρει ὅτι τὸν περιμένει μιὰ τέτοια ὡραία φωληά, ὅπου μιὰ κομψὴ γυναῖκα καὶ τέσσαρα μικρὰ παιδιὰ δὲν βλέπουν τὴν ὥραν νὰ πεταχθοῦν στὴν ἀγκαλιά του ; Ἄχ ! Δὲν 'μπορῶ νὰ ὁμιλήσω πρῶτος ! Περάσατε σεῖς 'μπροστά...»

Ἐκτυπήσαμεν εἰς τὴν πόρταν καὶ ἐβγῆκεν μιὰ γραῖα μὲ μιὰ λάμπα, ἡ ὁποία μὲ ἠρώτησε, τί ἀγαποῦσα.

—Ἡ κυρία Ἐσπιταλιέ, εἶναι ἐδῶ ;

—Θεέ μου, ἀλλὰ καλοί μου φίλοι 'πέθανε ἀπὸ τὴν χολέραν, ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας. Τὴν προσέβαλε ἡ χολέρα ἐνῶ περιποιοῦνταν τὰ παιδιά της !

—Ἄχ ! Θεέ μου ! καὶ τὰ παιδιὰ τί ἔγιναν ;

—Εὑρίσκονται κοντὰ στὴν μαμά τούς, κύριέ μου.

Ἐγύρισα πρὸς τὸν Κουγκουρτάν.

—Πηγαίνωμεν, δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἐδῶ, μοῦ εἶπεν.

Ἐβαδίσαμεν πολλὴν ὥραν σιωπηλοί. Ὁ Κουγκουρτὰν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἐβάδιζεν σχεδὸν ἀφηρημένος, ὅταν ἐξαφνα ἐσταμάτησε καὶ εἶπεν.

—Ἀ ! φίλε μου, ἐὰν μοῦ ἔλεγε κανένας τὴν στιγμὴν ποῦ ψυχορραγοῦσεν ὁ ὑποπλοίαρχος ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ἔκαμε μίαν πολὺ μεγάλην χάριν, δὲν θὰ τὸν ἐπίστευα. Νομίζετε ὅτι ὁ καϋμένος ὑποπλοίαρχος δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ παρὰ πολύ, ὅταν ἐνῶ θὰ 'μπαίνῃ εἰς τὸν Παράδεισον, πρῶτα πρῶτα θὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του ; Μπᾶ ! Ὁ Θεὸς ξείρει πολὺ καλὰ τί κάμνει· γλυτώνει ἀπὸ τὰς θλίψεις ἐκείνους ποὺ πεθαίνουν καὶ δίδει θάρρος εἰς ἐκείνους ποῦ ζοῦν διὰ νὰ λησμονήσουν τοὺς νεκρούς...»

Ἔρριψε ἕνα βλέμμα ὀλόγυρα.

—«Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς ἐρήμους δρόμους ; αἱ λοιπόν, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς θὰ γεμίσουν πάλιν ἀπὸ κόσμον... Καὶ ἔπειτα πόσον διαφέρει τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο ! Νομίζετε ὅτι εἶναι προτιμώτερον νὰ κοίτεσαι ἀνάμεσα σὲ νεκροὺς καὶ ψυχορραγοῦντας, κλεισμένος εἰς ἕνα πλοῖον καὶ νὰ μὴ 'μπορεῖς νὰ κλείσῃς μάτι; Ἄχ ! φίλε μου ! . . .

Ἐδῶ, τοὐλάχιστον, πεθαίνει κανένας εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν πατρίδα του, μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων... Καὶ ἔπειτα .....

Ὁ ἱερεὺς διέτρεξε τὸ πλοῖον εὐλογῶν.

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ συμβῇ καὶ διὰ τὸν γηραιὸν φίλον μας. Ἡ περιπέτεια τοῦ πυρετοῦ τῆς Σενεγάλης, ἐπέδρασε πολὺ ἰσχυρὰ ἐπὶ τοῦ Κουγκουρτάν. Δύσκολα θὰ τὸν ἀνεγνώριζε κανένας ἐὰν τὸν ἔβλεπε ἀσπρισμένον, μὲ μάτια σβυσμένα, μὲ κλονιζόμενον βῆμα, μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην εἰς τὸ στῆθος. Κάποτε ὡσὰν νὰ ἐννοοῦσε καὶ ὁ ἴδιος τὴν κατάπτωσίν του, προσπαθοῦσε νὰ διορθώσῃ τὴν στάσιν του, νὰ σηκώνῃ τὴν μύτην εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἑαυτόν γιατὶ περιῆλθεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἐκάθητο πολλὰς ὥρας ἀκουμπισμένος εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ πλοίου του, βλέπων ἀφῃρημένος τὰς φορτώσεις καὶ ἐκφορτώσεις τῶν πλοίων καὶ τοὺς ἀχθοφόρους νὰ πηγαινοέρχωνται.

Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1835, ἐφόρτωσε διὰ τὴν Σμύρνην· ἀλλ' ὁ πλοῦς αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος. Ὅταν ἐπανῆλθεν ἔδεσε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν Παλαιὸν Λιμένα καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μὴ ταξειδεύσῃ πλέον καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου του ὅταν θὰ ἔφθανεν ἡ στιγμὴ ἐκείνη.

Πέρασαν ἔτσι δύο μῆνες. Ἀλλὰ ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξέρχηται εἰς περίπατον μαζί μου, παρετήρουν ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχειροτέρευεν ἡ ὑγεία ταυ. Τὸν συνεβούλευσα τότε νὰ ἐρωτήσῃ κανένα ἰατρόν.

Μιὰ κωδονοκρουσία ἤρχετο ἀπὸ μακρὰν· ὁ Κουγκουρτὰν μὲ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ στρέφων τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανὸν μοῦ εἶπεν :

..... Καὶ ἔπειτα ....., ἐδῶ ἀκούει κανένας καὶ καμπάνες!»

Ι'.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ἀλλοίμονον ! Ὅλα τελειώνουν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ὅσον δυνατὰ καὶ ἂν προσκολληθῶμεν εἰς τὴν ζωήν, φθάνει μιὰ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος μᾶς ἀναγκάζει νὰ χωρισθῶμεν ἀπ' αὐτήν.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

— Καὶ τώρα ζητεῖτε τὴν ἄλλην παντόφλαν, αἴ ; Δὲν εἶναι ἔτσι ; εἶπε εἰρωνικῶς ὁ σὲρ Σμίθσον.

— Βεβαίως σὲρ Σμίθσον, διότι ἔτσι μόνον θὰ βροῦμε τὸ κορίτσι.

— Ἀμφιβάλλω...

Εἶπεν ὁ Σμίθσον καὶ κάτι τι ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τοῦ αἰδεσιμωτάτου.

— Νά την λοιπόν, καὶ ἡ ἄλλη παντόφλα !

Ἡ σελήνη ἐὰν ἔπιπτεν κάτω εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ ἔκαμνε τὸν Χάουκινς νὰ ἐκπλαγῇ τόσον, ὅσον ὅταν εἶδε τὴν ἄλλην παντόφλαν νὰ τοῦ τὴν παρουσιάζῃ ὁ Σμίθσον. Εἶπε κάτι ἀκατανοήτους λέξεις, ἐνῷ ὁ Σμίθσον ἐξηκολούθησε :

— Βλέπετε, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν ἰδιαιτέραν μικρὰν ἀστυνομίαν. Δὲν σᾶς λέγω πῶς εὑρέθη ἡ παντόφλα αὐτή, διότι εἶναι ἀνωφελὲς καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήσῃ καθόλου εἰς τὰς ἐρεύνας σας. Τώρα, ἀφῆστέ με νὰ κοιμηθῶ καὶ ἄλλην φορὰν νὰ εἶσθε φρονιμώτεροι.

Καὶ ἀπεσύρθησαν ἐνῷ ὁ Σμίθσον τοὺς ὡδηγοῦσε ἕως εἰς τὴν σκάλαν, διότι δὲν εἶχε καὶ τόσην ἐμπιστοσύνην. Τότε ἀκριβῶς ὁ μίστερ Χάουκινς ἐγύρισεν ἔξαφνα ὀπίσω καὶ εἶπεν :

— Σὲρ Σμίθσον, ἐὰν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε καὶ τὴν ἄλλην παντόφλαν... Εἶναι ἐντελῶς καινούργιες καὶ κοστίζουν πολύ, ἔτσι δὲν θὰ χάσω ὅλα τὰ χρήματά μου.

ΙΗ'.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τῆς φυγῆς τῶν παιδιῶν, οἱ ναῦται μόλις ἔλαβον ἄδειαν διὰ νὰ ἐξέλθουν, ἔφθασαν βιαστικοὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρᾶς Γιασεμίνας.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Σιδηρόσυρμα κατὰ τὴν ἑσπερινὴν πρόσκλησιν, τοὺς ἐμπόδισε νὰ κοιμηθοῦν καὶ ὁ Τρουφινὰρ ἦτο περισσότερον παρ' ὅσον ἐφαίνετο ἀνήσυχος διὰ τὸν ἀνεψιόν του.

— Φθάνει μονάχα νὰ μὴ τοῦ ἔχει συμβῇ κανένα κακόν ! ἔλεγε.

— Νὰ μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὴν μικρούλα ; ἔλεγεν ὁ Ὀέλ, ὁ ὁποῖος μόνον αὐτὴν τὴν φροντίδα εἶχε. Καὶ ὅμως ἀπ' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι μόνον τὸ μισὸ μοῦ ἀνήκει, καὶ ἡ καρδιά μου μολαταῦτα κτυπᾷ ὅπως κτυποῦσε κατὰ τὸν πέμπτον γάμον μου, ὅταν ἡ μνηστή μου ἐστεφανώθηκε μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου ἀντὶ μ' ἐμένα διότι ἔγινε λάθος εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ γάμου...

— Αἴ, αὐτὸ πειὰ δὲν σοῦ κάνει καὶ τόσην ἐντύπωσιν τώρα· τώρα τί νὰ κάμωμεν διὰ τὸ κορίτσι μου...

— Καὶ διὰ τὸ παιδί μου ἐπίσης τί θὰ κάμωμεν ; αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ...

Ἐμπῆκαν εἰς τὸ κάτασπρο σπιτάκι ὁμιλοῦντες. Βαθεῖα σιωπὴ ἐβασίλευεν ἐκεῖ, τὴν ὁποίαν μόνον ἐτάραττον οἱ γάτοι μὲ τὰ νιαουρίσματά των.

Οἱ ναῦται ἐφώναξαν· ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Ἐμπῆκαν τότε εἰς τὴν μικρὰν αὐλήν, ἐνῷ ἡ γάτες τοῦ σπιτιοῦ παρακολουθοῦσαν τὰ βήματά των. Ἐκεῖ εὑρῆκαν τὴν καλὴν κυρὰ Γιασμίναν κατὰ γῆς, νὰ κλαίῃ, νὰ κτυπιέται.

— Μᾶς τὸ πῆραν λοιπὸν τὸ κορίτσι ;...

— Ὄχι ! ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Γιασμίνα, πνιγομένη ἀπὸ τὰ κλάμματα.

— Ἀλλὰ τότε, ποῦ εἶναι τὰ παιδιά ;

— Ἔφυγαν μοναχά τους, ἀπ' ἐκεῖ.

Καὶ ἔδειξε τὸν τοῖχον ποὺ ἦτο σκεπασμένος μὲ τριαντάφυλλα.

— Διατὶ ἔφυγαν λοιπὸν μοναχά τους ;... ὁ Σιδηρόσυρμας ἦτο μαζί των ;

—Ἦτο, μάλιστα· ἀλλὰ ἄνοιξαν τὴν πόρτα μου διὰ τῆς βίας οἱ Ἐγγλέζοι καὶ δι' αὐτὸ ἔφυγαν...

—Ἦσαν πολλοὶ οἱ Ἐγγλέζοι λοιπόν ;

—Ὦ, πολλοί, πολλοί, ἦσαν ἓξ ! Ἄδικα ἐκοπίασα ἐγώ, γιατὶ μὲ σήκωναν καὶ ἐμένα... Ἄχ ! μοῦ ἔφυγαν τὰ καϋμένα τὰ παιδιά ! ποτὲ μου δὲν θὰ παρηγορηθῶ !...

Καὶ ἐνῷ αὐτοὶ ὡμιλοῦσαν, βήματα ἀντήχησαν εἰς τὸ λιθόστρωτον τῆς παρακειμένης σάλας.

Ἦτο ὁ μίστερ Χάουκινς, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε σκυμμένος.

Καὶ ἅμα εἶδε τοὺς ναύτας ἐφάνη ὅτι εὐχαριστήθη.

— Εἶμαι μαγεμένος... ἀλήθεια μαγεμένος... καλοί μου φίλοι, διότι σᾶς βλέπω... Εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, μόνον ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία ὑπάρχει καὶ ἐὰν ἦτο 'στὸ χέρι μου θὰ τὰ ἄφινα ἐλεύθερα τὰ παιδιά σας...

— Τὰ παιδιά μας ; . . , εἰξεύρετε ποῦ εἶναι τὰ παιδιά μας ; ... διέκοψεν ὁ Ὀέλ. Κύτταξε τὶ τύχη ...

—Εἰξεύρω τοὐλάχιστον, ποῦ ἦσαν χθές· τὰ ἴχνη των φαίνονται καὶ νομίζω ὅτι ...

—Τί φλυαρεῖ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐκεῖ ; ἐψιθύρισεν ὁ Σκιπίων ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντιά του· ἔπειτα προσέθεσε μὲ δυνατὴν φωνήν :

— Ποῦ ἦσαν λοιπὸν χθές ;

— Εἰς τὸ σπίτι μου, εἰς τὸ σπίτι μου κύριε· ὁ Μανώλιος θυμήθηκε τὰς πατρικὰς φροντίδας μου... καὶ ὅπως σᾶς ἔλεγα, ἐὰν εἶχον τὴν ἐμπιστοσύνην μόνον εἰς ἐμένα, τὰ πράγματα θὰ 'πήγαιναν ἐντελῶς καλά...

—Ἀλλὰ τί συνέβη λοιπόν, ἠρώτησε στενοχωρημένος ὁ Ὀέλ, εἰπέτε μας γρήγορα τί συνέβη :

—Νὰ τί συνέβη. Ὅταν ἡ Ἀγγλικὴ ἀστυνομία, κατὰ διαταγὴν τῆς σεβαστῆς οἰκογενείας τῆς Λεϊλᾶς, ἦλθε νὰ ζητήσῃ αὐτήν, ὁ Μανώλης καὶ ὁ ἄλλος ὁ μοῦτσος ἔκαμαν πολὺ καλὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς ἐμένα· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἐπαναστατήσω εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ, ἐγώ, ποὺ πρέπει νὰ δίδω πάντοτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρχάς... Καὶ ὅμως ἔκαμα πρὸς στιγμὴν πῶς ἤμην συνένοχός των καὶ τοὺς ἔκρυψα, τοὺς 'κέρασα σιρόπια, τοὺς ἔδωκα νὰ φάγουν γλυκίσματα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ ἔδωσα εἰς τὴν Λεϊλὰ παντόφλες διότι τίς ἰδικές της τίς ἔχασεν εἰς τὸν δρόμον ὅταν ἤρχοντο... Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμα χωρὶς νὰ πάρω τίποτε... Μόνον, ἡ συνείδησίς μου μὲ ἔτυπτεν διότι ἐγώ, ἐγὼ ποὺ ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ καθενός, ἄφινα τὴν Λεϊλὰ νὰ τρέχῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ἄφινα τὸν καϋμένον της τὸν παπποῦν νὰ κλαίῃ δι' αὐτήν ! ... Ἐγὼ νὰ μὴ ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀρχῶν !... Νὰ κλωτσοπατῶ ὅλα τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα... Εἰμποροῦσα;

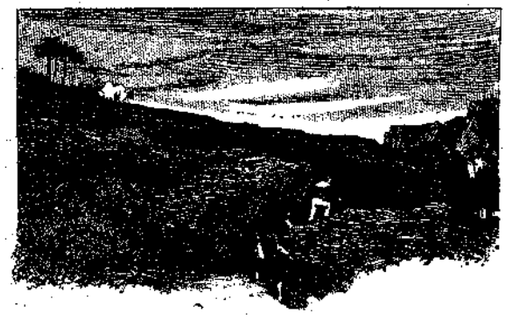

Οἱ τρεῖς φίλοι διωλίσθησαν μεταξὺ δύο πυρῶν τῶν σκοπῶν.

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΠΛΟΪΚΟΤΗΣ

Οἱ δύο πόλεμοι τοὺς ὁποίους τόσον αἰσίως ἔφερεν εἰς πέρας ἡ Ἑλλάς, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ φέρουν εἰς φῶς καὶ μεγάλο μέρος ἁπλοϊκότητος τῶν κατοίκων τῶν ἐπαρχιῶν μας. Καὶ ὁμολογουμένως εἶναι μεγάλη ἡ ἁπλοϊκότης τῶν χωρικῶν στρατιωτῶν μας. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη καὶ γελάω μὲ ἕνα ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον μοῦ διηγήθη κάποιος.

Εἰς ἓν τῶν δημοσίων καταστημάτων τῆς πρωτευούσης εἶχαν τοποθετήσει ὡς σκοπὸν ἕνα στρατιώτην ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ποὺ τὰ χαρακτηρίζει ἀκόμη ἡ πρωτογενὴς ζωή. Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν ἐτοποθέτησεν ὡς σκοπόν, τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν ἐξῆς συγχρόνως διαταγήν.

—Νὰ προσέχῃς πολύ, στρατιώτα, μήπως σὲ γελάσῃ κανένας καὶ δὲν σοῦ δείξῃ τὸ μπαστοῦνι του. Ὅποιος ζητήσῃ νὰ εἰσέλθῃ μέσα, νὰ τοῦ πῆς πρῶτα νὰ σοῦ δείξῃ τὸ μπαστοῦνι, νὰ τοῦ τὸ πάρῃς καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ἔλθῃ μέσα.

— Μάλιστα κύρ λοχαγέ, εἶπεν ὁ στρατιώτης καὶ ἀμέσως ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

Ὅποιος ἤθελε νὰ πάῃ μέσα, παρέδιδε τὸ μπαστοῦνι του εἰς τὸν στρατιώτην καὶ μόνον ἔτσι ἐπετρέπετο εἰς αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ.

Ὅτε κάποιος ἀτυχὴς θνητὸς ἠθέλησε νὰ πάῃ μέσα χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἄγρυπνον ἐπαρχιώτην φρουρόν. Ὁ στρατιώτης τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐ! σὺ πατριώτ' ποῦν' τὸ μπαστοῦνι σου;

—Δὲν ἔχω μπαστοῦνι· τὸ ἔχω στὸ σπίτι μου· τὸ ἄφησα ἐκεῖ· ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς πολίτης.

—Δὲν ξέρω 'γὼ θέλω νά μοῦ δείξῃς τὸ μπαστοῦνι σου· τέτοια διαταγὴ ἔχω. Νὰ πᾷς γρήγορα στὸ σπίτι σου νὰ πάρῃς τὸ μπαστοῦνι, γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ σάφῃσω νὰ μπῇς μέσα.

Ὡρισμένως τέτοια παραδείγματα ἁπλοϊκότητος λίγα ἔχουν νὰ δείξουν αἱ ἱστορίαι τῶν πολέμων.

Εὐχὴ τῆς Μάννας

ΧΑΡΑ - ΘΛΙΨΙΣ

Θωρῶ ἕνα μισοανοιγμένο μπουμπουκάκι, ποῦναι στεφανωμένο μὲ ὅλες τὶς χάρες· δροσερὸ-δροσερὸ καὶ ροδοκόκκινο, ἀνάμεσα σὲ γίλια δυὸ λουλούδια, νὰ εἶναι τὸ πειὸ καλὸ στολίδι τοῦ κήπου.

Βαστλόπουλο αὐτὸ ὅλου τοῦ ὡραίου κήπου, στέκει πειὸ ψηλὰ ἀπὸ τἄλλα, θελκτικό, γιὰ νὰ μπορῇ πειὸ γρήγορα νὰ συναρπάζῃ τὰ ἀχόρταγα βλέμματα τοῦ καθενὸς ποὺ θὰ ἔμπαινε στὸν κῆπο.

Πέρασαν μέρες. Ἀπὸ τὸ παράθυρό μου βλέπω τὸ ἴδιο κεῖνο μπουμπουκάκι, κατακιτρινισμένο, πεταμένο σὲ λάσπες καὶ μὲ τὰ φύλλα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπισμένα ἀπ' τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου. Ἕνα μόνο τοῦ εἶχεν ἀπομείνει φυλλαράκι· καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ ἐρείπιο ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ἐκεῖ μόνο του γιὰ νὰ δείχνῃ παληὲς ὡμορφιές, κι' αὐτὸ τὸ φυλλαράκι, ἄγριο φύσημα τοῦ βορηᾶ τὸ ξεκόλλησε ἀπὸ τὸ κλωνάρι καὶ μὲ πεῖσμα τὸ κατρακύλισε κάτω, στὶς λάσπες, στὸ βόρβορο. Τὸ φυλλαράκι τὸ καϋμένο προσεπάθησε νὰ βασταχθῇ στὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε. Ἔκανε δυὸ τρία στριφογυρίσματα καὶ ξαναέπεσε στὴ λάσπη, ὅπου ἐχάθη μιὰ γιὰ πάντα.

Ἔτσι ἐχάθη μιὰ παληὰ ὠμμορφιά.

Ἡ λάσπη ἡ βρωμερὴ ἔγινε ὁ τάφος μιᾶς παληᾶς ἐμμορφιᾶς!...

Μὴ τάχα καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν μοιάζει τὸ πεθαμμένο φυλλαράκι;...

Ματωμένο Δαφνόκλαδο

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Στὸν παληὸ καιρό, ἔζη ἕνας βασιλεὺς πολὺ ἰδιότροπος. Τέτοιους βασιλεῖς σήμερον ὁ κόσμος δὲν ἔχει γιατὶ τοὺς ἐσάρωσεν ἡ πρόοδος καὶ ὁ πολιτισμός. Ὁ βασιλεὺς λοιπὸν αὐτός, μιὰ μέρα ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος. Οἱ ἰατροὶ τοῦ εἶπαν ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καλά. Ὁ βασιλεὺς ἔπιασε καὶ ἔκανε τὴν διαθήκην του· τὴν μεγάλην περιουσία του τὴν ἀφιέρωσε στὴν οἰκογένειάν του καὶ στὸ κράτος. Ἀλλὰ τὸν θρόνον σὲ ποιὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ; Εἶχε τρία παιδιά, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτόν του τὸν θρόνον. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν ἕνα καὶ νὰ δυσαρεστήσῃ τὰ ἄλλα του παιδιά. Φωνάζει λοιπόν, λίγες ὧρες προτοῦ πεθάνῃ, τὰ τρία του παιδιὰ κοντὰ στὸ κρεββάτι του καὶ τοὺς λέγει:

— Παιδιά μου, τί νὰ σᾶς πῶ. Ἐμένα μὲ βλέπετε σὲ ποιὰ θεσι εὑρίσκομαι. Περιμένω ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ τὸν χάρο νὰ μὲ ἁρπάξῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν παληόκοσμο. Τὴν περιουσία μου τὴν ἐμείρασα ἀναλόγως καὶ εἰς τὰ τρία σας. Γιὰ τὸν θρόνον ὅμως τί νὰ κάνω; σὲ ποιὸν ἀπὸ σᾶς νὰ τὸν δώσω; Γι' αὐτὸ ἐσκέφθηκα τὸ ἑξῆς: Θὰ δώσω τὴν βασιλείαν σὲ ὅποιο ἀπὸ σᾶς εἶναι τὸ πειὸ ὀκνηρότερο.

—Δὲν μοῦ λές, καϋμένη Λιλίτσα, γιατί φορεῦμε τὸ καπέλλο ἐμεῖς οἱ γυναῖκες;

—Δὲν τὸ καταλαβες ἀκόμη; ἁπλούστατα γιὰ νὰ μὴ μᾶς πέρνῃ τὸ κεφάλι ὁ ἀέρας.

Ἡλ. Δ. Πέρρος

Αὐτὰ εἶπεν ὁ πατέρας. Ὁ μεγαλύτερος γυιὸς μόλις τὰ ἄκουσε αὐτὰ εἶπε:

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι πατέρα, πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς σὲ μένα τὸν θρόνον, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι τόσον τεμπέλης ποὺ ἂν ἔβλεπα στὸ δρόμο τὸ μεγαλύτερο διαμάντι τοῦ κόσμου, δὲν θὰ ἔσκυφτα νὰ τὸ πάρω.

Ὁ δεύτερος γυιὸς τότε σηκώνεται καὶ λέγει:

— Πατέρα μου σὲ μένα πρέπει νὰ ἀφήσῃς τὴν βασιλείαν, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι τόσο τεμπέλης ποὺ, ἐὰν ξαπλωνόμουνα κοντὰ στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῶ καὶ αἴφνης ἔπερναν φωτιὰ τὰ ροῦχα μου, δὲν θὰ τὸ κουνοῦσα καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ θὰ καθόμουνα νὰ καῶ.

—Ἐγώ, πατέρα μου, λέγει τὸ τρίτο παιδί, εἶμαι ἀκόμα περισσότερο τεμπέλης ἀπὸ τὰ δύο ἀδέλφια μου, γιατὶ ἂν μὲ κρεμοῦσαν μὲ ἕνα σχοινὶ καὶ μοῦ ἔδιδε ἐκείνην τὴν στιγμὴν κάποιος ἕνα μαχαῖρι γιὰ νὰ κόψω τὸ σχοινί, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα μᾶλλον νὰ πεθάνω κρεμασμένος, παρὰ ν' ἁπλώσω τὸ χέρι καὶ νὰ κόψω τὸ σχοινί.

— Μπράβο παιδί μου, εἶπε πρὸς τὸ τρίτο παιδὶ ὁ βασιλιᾶς. Ἐσὺ εἶσαι ὁ πειὸ τεμπέλης ἀπὸ ὅλους καὶ σὲ σένα ἀφίνω τὸ θρόνο μου.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐξεψύχησεν ὁ βασιλιᾶς.

Τόρα βεβαίως φαντάζεσθε σεῖς, ποιὸ ὑπῆρξεν τὸ μέλλον τοῦ κράτους αὐτοῦ, ποὺ εἶχεν ἀρχηγὸν τὸν πειὸ τεμπέλην ἄνθρωπον.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικόν). **Ζωΐτσα Ι. Μιχελῆ.**

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Σ' τὴ γλυκειὰ τὴ φωνή Σου
ὦ Πατρίδα, πετῶ
καὶ τουφέκι στὸ χέρι
ποὺ σκοτώνει κρατῶ.
Σ' ἕνα μόνο Πατρίδα,
σάλπισμά Σου γλυκὺ
εἰς τῆς μάχης τὴν πρώτη
θὲ νὰ μ' εὕρῃς γραμμή.
Σὰν ἡ σφαῖρα σφυρίξῃ,
ἐχθρικὴ κεφαλὴ
ματωμένη τὸ χῶμα
καὶ νεκρὴ θὰ φιλῇ.
Θὰ βροντῷ τὸ τουφέκι
καὶ θὰ χαίρ' ἡ ψυχή
καὶ τραγοῦδι τῆς Νίκης
χαρωπὸ θ' ἀντηχῇ,
Κ' ἂν τὴν ὥρα ἐκείνη
τουρκικὴ τουφεκιὰ
εἰς τὸ στόμα μιὰ σφαῖρα
μοῦ φυτέψῃ κακιά,
Τί χαρά! θὲ νὰ πέσω
εἰς τὸ χῶμα νεκρός,
τραγουδῶντας τὴ Νίκη . . .
σὰν στρατιώτης λαμπρός!

Α. Μαυρουκάκης

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

Κάποιος σουλτᾶνος εἶχε μιὰ φορὰ ἕνα γελωτοποιὸ ποὺ τὸν ὠνόμαζε Τζουτζέ. Αὐτὸς ὁ Τζουτζὲς τὸν ἔκανε πάντοτε νὰ γελᾷ καὶ μιὰ ἡμέρα τοῦ λέει τὸ ἑξῆς: «Σουλτᾶνέ μου, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ νὰ βάλῃς ἀπὸ τὸ δεξὶ σου χέρι τὸν βεζύρη, ὕστερα τοὺς ἄλλους Αὐλικούς, ὕστερα ἐμένα, μετά, τὸν διάκο, καὶ ὕστερα τὸν πατριάρχη οὕτως ὥστε ὁ πατριάρχης νὰ σοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀριστερό σου χέρι, καὶ νὰ πῇς ὅ,τι κάνεις ἐσὺ νὰ τὸ κάνουν ὅλοι.

Ἐσὺ νὰ δώσῃς ἕνα μπάτσο τοῦ βεζύρη ὁ βεζύρης σ' τὸν ἄλλο, ὁ ἄλλος σ'τὸν ἄλλο μέχρις ὅτου ἔλθῃ σ'ἐμένα· ἐγὼ νὰ δώσω ἕνα μπάτσο σ'τὸ διάκο, ὁ διάκος σ'τὸν πατριάρχη· προηγουμένως ὅμως νὰ ἔχῃς πῇ ὅτι ὁποιος σταματήσῃ ἢ κτυπήσῃ ἐσᾶς θὰ τοῦ κόβῃς τὸ κεφάλι. Ἔτσι ὁ πατριάρχης ἢ ἐσᾶς θὰ κτυπήσῃ ἢ θὰ σταματήσῃ, ὥστε ὅπως τὸν ἔχετε καὶ φοῦρκα, θὰ τοῦ κόψετε τὸ κεφάλι.

Πράγματι ὁ σουλτᾶνος ἐπρότεινε αὐτὸ τὸ παιγνίδι τὸ ὁποῖον καὶ ἤρχισε ἀμέσως· ἔφαε τὸ μπάτσο ὁ Τζουτζὲς καὶ τὸν ἔδωκε τοῦ διάκου. Ὁ διάκος ἂν ἐκτύπα τὸν πατριάρχη, θὰ τὸν ἐξηυτέλιζε· λοιπὸν φωνάζει «πρὶν ἐξακολουθήσωμεν τὸ παιγνίδι θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία. Ἤταν μιὰ φορὰ ἕνας καὶ τοῦ εἶχαν δώσει ἕνα ἄλογο καὶ τοῦ εἶπαν νὰ τρέχῃ ὁλοένα καὶ νὰ μὴ σταματήσῃ πουθενά.

Ἀλλὰ ὅπως ἔτρεχε, βρίσκεται μπροστά του ἕνα ποτάμι... ἀλλ' ἂν ἔκανε πῶς σταματοῦσε θὰ τοῦ κόβανε τὸ κεφάλι, ἂν ἔκαμε πῶς περνοῦσε θὰ ἐπνιγότανε· λοιπὸν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ;» Ὁ Σουλτᾶνος ἀπήντησε «νὰ γυρίσῃ πίσω» «αὐτὸ κάνω καὶ γὼ» τοῦ λέει ὁ διάκος καὶ δίνει ἕνα μπάτσο τοῦ Τζουτζὲ, ὁ Τζουτζὲς σ' τὸν ἄλλο, ὁ ἄλλος σ'τὸν ἄλλο κ' ἔτσι ἦλθε ὁ μπάτσος ἕως τὸν βεζύρη κ' ἔτσι τὸν ἔφαε αὐτὸς καὶ συνάμα τοῦκοψαν τὸ κεφάλι γιατὶ σταμάτησε.

Α. Ε. Βεκιαρέλης

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 57ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Γύλιππος (Γῆ-λῖπος)
2) Κύθνος - κύκνος
3) Πι-νι-ὸς (Πηνειὸς)

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Πύλου**: Γεώργ. Ι. Πυλιώτης, Ι. Δ. Πυλιώτης, **Κυπαρισσίας**: Περ. Π. Πλακοκέφαλος, **Ἀθηνῶν**: Α. Κάλφας, Ταϋγέτη, Σιδηρᾶ Μεραρχία, Ὀδ. Κοκκώσης, **Ἀγριλέζας**: Στ. Π. Νυχᾶς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Α. Κάλφας** (ἕνα Ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-Ποστὰλ) **Π. Πλακοκέφαλος**, (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**: Σαραντάπορος, Λ. Στεφάνου, Ἑπτανήσιος, Γ. Καρβούνης, **Πύργου**: Διάβολος Ἠυδάτος, Χρ. Β. Μαγιόπουλος, **Ἰωαννίνων**: Ἐμμ. Α. Κιτσώνας, Ἀναστ. Γεωργίου, **Πύργου** (Τριφυλλίας) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, **Κυπαρισσίας**: Δ. Κ. Κενές, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, **Κορίνθου**: Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, **Ἀμαλιάδος**: Στ. Δ Βασιλόπουλος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Α. Γεωργίου** (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου), **Α. Στεφάνου** (Ἐμηνον συνδρομήν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: **Χαλκίδος**: Ζωΐτσα Μιχελῆ, **Ἀθηνῶν**: Ρωβύρος ὁ κατακτητής, Δ. Π. Μπομπότης, Ι. Ρουβινέτης, **Ἰωαννίνων**: Δικέφαλος Ἀετός, Ἀήττητος Εὔζωνος, Τροπαιοφόρος, Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς, **Σούδλαση**: Δημ. Χαραλάμπους, **Κυπαρισσίας**: Διον, Ι. Πυλιώτης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισεν διὰ κλήρου ὁ: **Ρωβύρος ὁ κατακτητής** (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 57ου ΦΥΛΛΟΥ

Θήκη
λωΡις
μΑχη
τοῦρΚος
λόγχΗ

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: **Ἀθηνῶν**: Α. Κάλφας, Λ. Στεφάνου, Σιδηρᾶ Μεραρχία, Πολ. Δ. Ξηρός, Ἑπτανήσιος, Α. Ἀρνιώτης, Ρωβύρος ὁ κατακτητής, Στέφ. Λαμπρυνίδης, Γ. Καρβούνης, **Χαλκίδος**: Ζωΐτσα Ι. Μιχελῆ, Κούλα Κ. Διονυσίου, **Ἄργους**: Εὐχὴ τῆς Μάννας, **Πειραιῶς**: Διαμ. Ν. Σκαπινάκης, Ἠλ. Π. Γεωργιλᾶς, **Σπάρτης**: Δ. Ν. Καμίτσης, Γ. Ν. Καμίτσης, **Ἰωαννίνων**: Ἀναστ. Γεωργίου, Ἐμμ. Α. Κιτσώνας, Τροπαιοφόρος, Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς Ἀήττητος Εὔζωνος, Δικέφαλος Ἀετός, Κ. Μιχαηλίδης, **Πύλου**: Γ. Ι. Πυλιώτης, Ι. Δ. Πυλιώτης, **Κυπαρισσίας**: Κ. Σφακιανός, Π. Π. Πλακοκέφαλος, Δ. Ι. Πυλιώτης, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Δ. Κ. Κενές, **Πύργου**: Π. Π. Πετρόπουλος, Χρ. Β. Μαγιόπουλος, Διάβολος Ἠυδάτος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, **Χαροκοπείου**: Δημ. Ι. Καλογεράκης, **Ἁγίου Βλασίου**: Δημ. Χαραλάμπους, **Ἀμαλιάδος**: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, **Πύργου** (Τριφυλλίας) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, **Δερβενίου**: Χρ. Α. Ἀδαμόπουλος, Νώτα Α. Ἀδαμοπούλου, **Κορίνθου**: Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, **Ἀγριλέζας**: Στ. Π. Νυχᾶς.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Σιδηρᾶ Μεραρχία**, (ἕνα Ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-ποστάλ), **Δ. Ν. Σκαπινάκης** (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου) **Δ. Ν. Καμίτσης** (εἰς χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους Βέρν), **Κ. Σφακιανός** (Ἐμηνον συνδρομήν), **Δ. Καλογεράκης** (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

❖ ❖ ❖ ❖

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἀγαπητά μου ἀνήψια,

Εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν διαγωνισμοὺς θὰ σᾶς προτείνω νὰ μοῦ εὕρητε τοὺς τρεῖς σημερινοὺς Λεονταρῆδες τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου.

Ἡ σημερινὴ Μαγική μας εἰκὼν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Τούρκου Λεονταρῆ. Τρέμε κόσμε! ἔλεγε πέρυσι τὸ καλοκαῖρι στὰ καφφενεῖα τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἔσερνε τὸ μακρὺ σπαθί του στὰ πεζοδρόμιά της! Ὁ καϋμένος δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ τὸ φύσημά του στὴν Πόλι καὶ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐκεῖ τὴν ἀνδρείαν του μέσα εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Καὶ τώρα ἀκόμη, ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολι δὲν ἔπαυσε νὰ μᾶς.... ἀπειλῇ γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη.

Περιμένω νὰ μοῦ γράψετε τὸ ὄνομά του μέχρι 15 Νοεμβρίου. Δῶρα θὰ δώσω: 1) πέντε τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου, 2) ἕνα Σέρλοκ Χόλμς, 3) ἕνα ἀμερικανικὸν κονδυλοφόρον, 4) μίαν Νῆσον τοῦ Αἰγαίου, 5) ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) *Πυραμίς*

```
        +
      * + *
    * * + * *
  * * * + * * *
* * * * + * * * *
```

Οἱ σταυροὶ δηλοῦσι τροφὴν
σύνδεσμος
Ἀρχαῖος βασιλόπαις
νῆσος
πτηνόν.

Φαίδων Τσαγκάρης

2) *Τρίγωνον*

```
* * * * *
* * * *
* * *
* *
*
```

καλλονή
μέρος τοῦ λέγου
ἐπίρρημα χρόνου
ἄνθη
φωνῆεν

Καὶ καθέτως ἀναγινώσκεται ὁμοίως

Κ. Κωνσταντόπουλος

3) *Ἀπροσδόκητον.* Εἰς ποῖον μέρος τῶν Ἀθηνῶν πατεῖς ἄνθη;

Τελευταία Σπαρτιᾶτις.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΜΠΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

1) Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν κατατάσσονται αἱ Συλλογαὶ τῶν: Ἰωαν. Παυλοπούλου, Ταϋγέτης, Σαρανταπόρου, Γ. Οἰκονομάκη, Τελευταίας Σπαρτιάτιδος, Κ. Ἰωάννου, Εὐάγ. Δημητρίου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου ἕνα Ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-ποστάλ ὁ **Σαραντάπορος. Κ. Ἰωάννου** (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου).

2) Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν κατατάσσονται αἱ συλλογαὶ τῶν: Ζωΐτσας Μιχελῆ, ἑνὸς ἀνωνύμου, ἥτις οὔτε εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν βραβείων λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, οὔτε δημοσιεύονται ἐξ αὐτῆς, Εὐαγ. Οἰκονομοπούλου, Στ. Βασιλοπούλου, Ἐμ. Καρατζᾶ, Ἑκατόμβης Σαραντάπορου, Π. Δημητρακοπούλου, Τροπαιοφόρου, Τ. Παυλῆ.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Π. Δημητρακόπουλος** (εἰς χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους Ἰουλίου Βερν.) **Τ. Παυλῆς** (μίαν ἀμηνον συνδρομήν).

3) Εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν κατατάσσονται αἱ συλλογαὶ τῶν: Ἀγγελικῆς Ἰακωβάτου, Β. Τεριζῆ, Ζαφ. Παπαμιχαλοπούλου, Β. Λαμποβιτιάδη, Στεφ. Λαμπρυνίδη, Στ. Νυχᾶ, Αἱματωμένου Ξίφους, Ἰωάννας Ἀνδριανοπούλου, Κανονιοῦ τοῦ Κιλκίς, Ὀδ. Κοκκώση, Κ. Κωστοπούλου, Δικεφάλου Ἀετοῦ, Χ. Κανελλοπούλου, Ν. Κουτσιβέλη, Ἀγ. Καμπόσου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου **Δικέφαλος ἀετός** (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φαντάζομαι τὴν στενοχωρίαν σας διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ περασμένου φύλλου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἄργησε πολὺ νὰ σταλῇ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἀλλὰ πιστεύω νὰ μὴ βραδύνῃ ἄλλοτε τόσο πολύ. Τὸ φύλλο μας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκυκλοφόρησε εἰς τὰς 11 τοῦ μηνὸς τὸ πρωί, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐδόθη εἰς τὰς 14 καὶ τοῦτο, διότι λόγῳ τῶν πολλῶν ἐργασιῶν τοῦ Βιβλιοπωλείου Δημητράκου, τῆς τριχυμίας δηλ. τῶν ἡμερῶν αὐτῶν· δὲν κατορθώθη νὰ γίνῃ ἡ διεκπαιραίωσις τοῦ φύλλου. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀποστολῆς τῶν δώρων.

Ἐμ. Καρατζᾶ, πολλάκις ἐδημοσιεύσαμεν ὅτι τὰ δῶρα δὲν τὰ ἀνταλλάσσομεν. Ἐὰν ἔχετε κερδίσῃ τὸ αὐτὸ δῶρον, δωρήσατέ το εἰς φίλόν σας. Μὲ τὸ νέον ἔτος θὰ κάμωμεν μεταβολάς τινας καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ μεταβολὴν τῶν δώρων.

Ι. Ἀναστασόπουλε. Ἡ ἀπόδειξίς σου ἔχει ἀριθ. 2163 καὶ σοῦ ἐστάλη ὅπως σοῦ ἔγραψα καὶ εἰς ἄλλο φύλλον· τὰ φύλλα σοῦ στέλλονται τακτικά. Νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ τὰ ζητῇς, ἀφοῦ οἱ διανομεῖς σας δὲν σᾶς τὰ φέρουν.

Ν. Σταθόπουλε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔχεις δι' ἐμέ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ διέλθητε τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Δημητράκου καὶ νὰ συνεννοηθῆτε μετ' αὐτοῦ.

Δ. Γεωργαντᾶ, σᾶς ἐστάλη τιμολόγιον. Τὰ νέα βιβλία τοῦ Κράτους ἀκόμη δὲν ἐξετυπώθησαν. Ἅμα ἐκτυπωθοῦν μετὰ 10—15 ἡμέρας θὰ ἔχωμεν καὶ ταῦτα.

Γ. Τσούλη, σχηματίσατε τὸν Σύλλογόν σας τελειωτικῶς καὶ ἀποστείλατέ μοι τὰ ὀνόματα τοῦ συμβουλίου, πρὸς ἔγκρισιν. Φύλλα ἀπεφασίσθη νὰ στέλλωμεν μόνον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀποστέλλουν πρῶτον τὰ χρήματα. Εἰς αὐτοὺς παρέχομεν τὴν εὐκολίαν νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ φύλλα ὅπου τοὺς ἔμειναν ἀπώλητα.

Ἀνδρ. Μαγιόπουλε, τὸ τετράδιον λύσεων σᾶς ἐστάλη ἐξ ἰδίων μου, διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀφαιρέσωμεν τὴν ἀξίαν του ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Χήρας. Προσέχετε ἄλλοτε νὰ μὴ κάμνετε λάθος.

Ἀγαπητοί μου Μαρμαρωμένε Βασιλῆ καὶ Ἐμ. Κιτσόνα, θὰ σᾶς στέλλωνται τὰ φύλλα ὅπου ζητεῖτε εἰς τὴν ἀπὸ 4ξ ἱσταμένου ἐπιστολήν σας. Ὁ διαγωνισμὸς τῆς ἐγγραφῆς τῶν συνδρομητῶν, ἐγράψαμε καὶ ἄλλοτε, ὅτι ἀνεβλήθη ἢ μᾶλλον παρετάθη μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου· ἅμα ὑπογραφῇ ἡ εἰρήνη καὶ τὰ ἐθνικά μας ἐπανέλθουν εἰς τὴν πρώτην των κανονικὴν λειτουργίαν, θὰ κάμῃ πολλὰς προόδους τὸ περιοδικόν μας. Ἔχετε ὑπομονήν.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ξανθὸς Διαβολάκος (Ε.Κ.) Ρωβύρος ὁ κατακτητὴς (Ν.Κ.).

ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Ὁ Σύλλογος «Νέα Ἑλλάς», εὐχαριστεῖ τοὺς Συλλόγους «Πατρίδα, Τροπαιοφόρον, καὶ Ἑλληνόπαιδα», διὰ τὰ πρὸς αὐτὸν φιλικά των αἰσθήματα.

Σύλλογος «Τροπαιοφόρος», δικαίωμα ἐγγραφῆς, λ. 20, ἐτησία συνδρομὴ δρ. 1,20 μεθ' ἑνὸς λαχείου καὶ λυσοχάρ του. Λαχεῖον λ. 30. Βραβεῖα δρ. 20 Κληρώνουν τὸν Δεκέμβριον. Κερδίζουν ἕνας εἰς τοὺς δέκα.

2510.—ΤΥΠΟΙΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,, ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ